

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Q g. s. r. o., IČO X**
sídlem R. 384/28, X O.
zastoupená insolvenční správkyní H. I. v. o. s., IČO X
sídlem K. 177/61, X O.

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2022, č. j. X,
takto:**

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 6. 12. 2022, č. j. X a vyzoomění o převedení přeplatku Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 31. 10. 2022, č. j. X **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žaloba, aby soud zastavil řízení o převedení přeplatku a uložil žalovanému povinnost vrátit žalobkyni přeplatek na DPH ve výši 59 000 Kč na její účet do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, **se zamítá.**

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně je dlužníkem, na jehož majetek byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2015, č. j. X, prohlášen konkurz.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

2. Žalovaný dne 31. 10. 2022 vyrozuměl žalobkyni podle § 154 odst. 5 a § 242 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, o tom, že přeplatek na dani z přidané hodnoty (DPH) vykázaný ke dni 20. 6. 2022 ve výši 232 700 Kč převádí na úhradu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, a to částkou 59 000 Kč se dnem úhrady 26. 5. 2022.
3. Žalobkyně proti vyrozumění o převedení přeplatku podala námitku podle § 159 odst. 3 daňového řádu, kterou žalovaný ve výroku označeným rozhodnutím zamítl.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího vyrozumění o převedení přeplatku, a dále požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost vrátit jí předmětný přeplatek na DPH ve výši 59 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na její účet.
5. Žalobkyně uvedla, že započtením pohledávek žalovaným došlo k jeho zvýhodnění jakožto věřitele v insolvenčním řízení. Vyrozumění o převedení přeplatku bylo podle žalobkyně v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018-65, ve kterém NSS navazuje na judikaturu Ústavního soudu akcentující zásadu rovné ochrany vlastnického práva všech vlastníků a nepřípustnost obecného zvýhodnění státu jako věřitele v insolvenčním řízení. Argumentace principem speciality § 242 až 245 daňového řádu vůči obecným pravidlům pro započtení pohledávek upravených v § 140 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle žalobkyně nemůže obstát, neboť jakkoli jsou § 242 až 245 v těch případech, na něž dopadají, použitelná přednostně před jim odpovídajícími obecnými pravidly insolvenčního zákona, nelze podle judikatury dopustit, aby uplatněním započtení daňových pohledávek postupem podle daňového řádu, jež by šlo nad rámec obecných pravidel o započtení v insolvenci, byl ústavně nepřípustně zvýhodněn správce daně jako věřitel.
6. I v rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Afs 263/2020-28, jímž žalovaný argumentoval, NSS podle žalobkyně omezil specialitu § 242 daňového řádu pouze na situace, „*které nepovedou ke zvýhodnění správce daně jako věřitele nad rámec insolvenčního zákona.*“
7. Započtení správcem daně je podle žalobkyně možné pouze v situaci, kdy lze 100 % uspokojit všechny ostatní věřitele ve skupině s žalovaným. Z rozvrhového usnesení vydaného v předmětné věci dne 30. 8. 2022, ale vyplývá, že majetková podstata dlužníka na 100 % uspokojení těchto věřitelů nedosahovala, neboť věřitelé s pohledávkami za majetkovou podstatou měli být poměrně uspokojeni jen z 33 %. Navzdory této skutečnosti ale žalovaný následně vyrozuměl insolvenční správkyni, že na svou pohledávku započte přeplatek z DPH z její odměny.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Akcentoval povinnost přednostní aplikace § 242 až 245 daňového řádu před obecnou úpravou obsaženou v § 140 insolvenčního zákona. Podle žalovaného nedošlo k jeho nepřípustnému zvýhodnění jako věřitele v insolvenčním řízení. K tomu by došlo např. v situaci popsané v rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 14/2019, tj. pokud by k započtení přeplatku na splatné daňové pohledávky došlo v době po okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku, čímž by správce daně započel daňové pohledávky v rozporu s § 324 odst. 3 insolvenčního zákona. V nyní posuzovaném

případě ale žalovaný aplikoval daňový řád v situaci, na kterou se nevztahují normy insolvenčního zákona speciální k normám daňového řádu. Nepřiměřeně široké uplatnění „započtení“ daňových pohledávek nemůže podle žalovaného spočívat pouze v postupu dle daňového řádu, v opačném případě by příslušná ustanovení daňového řádu ztrácela smysl, který jim zákonodárce přičítá. Žalovaný prověřil, že pohledávka, na kterou byl přeplatek na DPH použit, je z časového hlediska pohledávkou za majetkovou podstatou splňující kritéria uspokojitelnosti v insolvenčním řízení, a proto v souladu s § 154 odst. 2 a § 242 odst. 3 daňového řádu použil přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou, a to v souladu s § 152 odst. 3 a 4 daňového řádu. Podle žalovaného postupem podle § 242 daňového řádu dochází k úhradě pohledávek za majetkovou podstatou v rámci daňového řízení mimo dispoziční pravomoc dlužníka či insolvenčního správce a až případný vratitelný přeplatek je považován za majetek dlužníka, který je součástí majetkové podstaty v režimu § 205 a násl. insolvenčního zákona.

9. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že v posuzované věci výpočet uspokojení věřitelů s pohledávkami za majetkovou podstatou v poměru 33 % dle rozvrhového usnesení z 30. 8. 2022 neodpovídá příjmům, které měly být zahrnuty do příjmů z majetku nesloužícího k zajištění, neboť rozvrhové usnesení vycházelo z konečné zprávy ze dne 2. 3. 2022, avšak k tomuto dni nebylo ještě vyměřeno daňové přiznání k DPH za zdaňovací období březen 2022. K tomu došlo až 25. 4. 2022, kdy byl na osobní daňový účet žalobkyně předepsán nadměrný odpočet ve výši 298 536 Kč, jenž byl následně částečně použit na úhradu nedoplatků ve výši 59 000 Kč na dani z příjmů ze závislé činnosti. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 242 odst. 3 daňového řádu, přičemž postup podle tohoto speciálního ustanovení není v případě úpadku řešeného konkursem případem překračujícím přípustný rámec vymezený rozsudkem NSS sp. zn. 9 Afs 4/2018.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice namítla, že žalovaný ve své argumentaci opomíjí potřebu vykládat § 242 až 245 daňového řádu ve smyslu a účelu insolvenčního práva a s vědomím jeho ústavních limitů daných čl. 11 Listiny základních práv a svobod, bránících tomu, aby bylo zvýhodněním správce daně ústavně nepřipustným způsobem zasaženo do vlastnického práva ostatních věřitelů tím, že jejich pohledávky nebudou uspokojeny poměrně společně se správcem daně.

C) Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
12. S ohledem na v judikatuře se dříve vyskytující nejasnosti, soud předně uvádí, že rozhodnutí o námitkách ve věci vyrozumění o převedení přeplatku (§ 159 ve spojení s § 154 odst. 5 daňového řádu) je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Afs 119/2017-106, a ze dne 26. 7. 2019, č. j. 1 Afs 84/2019-38).
13. Jádrem sporu v posuzované věci je otázka převoditelnosti daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku v případě, kdy přeplatek i nedoplatek vznikly po rozhodnutí o úpadku, resp. po prohlášení konkursu.

14. Použití daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku je funkčně zvláštní formou započtení upravenou zákonem. Obecně jsou pravidla pro toto „započtení“ obsažena v § 154 odst. 2 daňového řádu (jako tzv. test vratitelnosti). Podle uvedeného ustanovení *správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije; to neplatí, pokud daňový subjekt o takové použití přeplatku požádá.*
15. Nesporným je přitom v posuzovaném případě to, že uspokojovanou pohledávkou správce daně byla pohledávka za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, resp. § 242 odst. 1 daňového řádu, uspokojitelná v insolvenčním řízení v souladu s § 170 insolvenčního zákona.
16. Podle § 305 odst. 1 insolvenčního zákona *před rozvrhem se uspokojí dosud nezaplacené pohledávky, které se uspokojují kdykoli v průběhu konkursního řízení; a to pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky jím postavené na roveň a zajištěné pohledávky v rozsahu stanoveném v § 167 a 298.*
17. Podle § 305 odst. 2 insolvenčního zákona *nestačí-li dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty k uspokojení všech pohledávek uvedených v odstavci 1, uspokojí se nejdříve odměna a hotové výdaje insolvenčního správce, poté pohledávky věřitelů vzniklé za trvání moratoria ze smluv podle § 122 odst. 2, poté pohledávky věřitelů z úvěrového financování, poté poměrně náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty a pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců vzniklé po rozhodnutí o úpadku a poté pohledávky věřitelů na výživném ze zákona a poté pohledávky věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví; ostatní pohledávky se uspokojí poměrně. Výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 lze však použít k uspokojení jiných pohledávek až po uspokojení pohledávky zajištěného věřitele.*
18. Citovaný § 305 odst. 2 insolvenčního zákona v souladu s úhelnou zásadou insolvenčního řízení, a to zásadou rovného zacházení s věřiteli ve stejném postavení ve smyslu § 5 písm. b) insolvenčního zákona (jakožto projekce ústavní zásady rovné ochrany vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod), vymezuje postup insolvenčního soudu v insolvenčním řízení (velmi zjednodušeně označovaném coby hromadná exekuce, tj. řešení uspokojení nikoliv individuálního věřitele, nýbrž uspokojení více věřitelů) pro případ, že majetková podstata dlužníka nestačí na uspokojení všech přednostních věřitelů (tj. věřitelů dle odst. 1 tohoto ustanovení). Stanoví přitom jejich závazné pořadí, které v posuzovaném insolvenčním řízení bylo insolvenčním soudem autoritativně stanoveno jeho usnesením ze dne 30. 8. 2022, č. j. X.
19. Žalovaný ve zřejmém rozporu s tímto usnesením s argumentem aplikací § 242 odst. 3 daňového řádu použil přeplatek na DPH ve výši 59 000 Kč k úhradě své pohledávky z titulu nedoplatku na dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, ačkoliv dle citovaného usnesení insolvenčního soudu tak mohl učinit jen co do částky 19 538,32 Kč.
20. Krajský soud se proto zabýval řešením otázky, zda vzájemný vztah pravidel vymezených v daňovém řádu a pravidel vymezených v insolvenčním zákoně takovýto postup umožňuje.

21. Předně krajský soud uvádí, že za zcela irelevantní považuje námitky žalovaného proti věcné správnosti výpočtu poměru uspokojení věřitelů s pohledávkami za majetkovou podstatou v rozvrhovém usnesení insolvenčního soudu ze dne 30. 8. 2022, č. j. X. Toto usnesení dle obsahu insolvenčního rejstříku nabylo dne 11. 10. 2022 právní moci, a je tudíž pro věřitele přednostních pohledávek vymezených v § 305 odst. 1 insolvenčního zákona závazné. Jakékoli výtky proti obsahu tohoto usnesení mohl žalovaný uplatnit v odvolání, což ale neučinil, v posuzované věci již pro přezkum správnosti tohoto rozhodnutí insolvenčního soudu není prostor.
22. Podle § 140 odst. 2 věty první daňového řádu *započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak*. Podle odst. 3 téhož ustanovení *započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužník u věřitel a) se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo b) získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo c) v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo d) dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *započtení podle odstavce 2 není rovněž přípustné v případech stanovených dále tímto zákonem nebo předběžným opatřením insolvenčního soudu*.
23. Podle § 242 odst. 2 daňového řádu *pro potřeby insolvenčního řízení je za majetek daňového subjektu považován vratitelný přeplatek s tím, že přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných daňových pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, nejpozději do jejich přezkoumání*.
24. Podstatu tohoto ustanovení NSS vyložil v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 7 Afs 64/2015-50, tak, že dané ustanovení „*v první části obsahuje hmotněprávní kategorizaci vratitelného přeplatku jako majetku daňového subjektu pro účely insolvenčního řízení a v další části stanoví z hlediska základních principů insolvenčního řízení výjimečné oprávnění správce daně uspokojit prostřednictvím přeplatku ty daňové pohledávky, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou ve smyslu ust. § 242 odst. 1 daňového řádu, zvláštní formou započtení mimo insolvenční řízení. Možnost takové formy uspokojení pohledávek správce daně je však logicky omezena okamžikem přezkumného jednání.*“ V nyní posuzovaném případě se ale jedná o použití přeplatku vzniklého na základě daňových povinností, které vznikly až po dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, a o úhradu daňových pohledávek majících povahu pohledávek za majetkovou podstatou, tudíž je třeba aplikovat § 242 odst. 3 daňového řádu, podle něhož *přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou*.
25. Otázkou vztahu § 242 daňového řádu a insolvenčního zákona se zabýval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018-65, č. 4119/2021 Sb. NSS, v němž se přihlásil k judikatuře Ústavního soudu (viz odst. 34), dle které *„pohledávky některých věřitelů nemohou být zásadně zvýhodněny oproti pohledávkám věřitelů ostatních. Výjimky z tohoto pravidla musí být zákonem jasně stanoveny, a to z ústavně přípustného důvodu zohledňujícího zvláštní povahu pohledávky, a musí být přiměřené povaze zvýhodněné pohledávky. Zejména je zcela nepřípustné svévolně zvýhodnit pohledávky veřejnoprávní (typicky daňové) oproti pohledávkám soukromoprávním; stát jako vlastník nemá obecné právo být oproti jiným vlastníkům zvýhodněn“* (odst. 33 uvedeného rozsudku). Tyto závěry NSS označil za koridor,

jímž se mohou ubírat výklady vztahu insolvenčního zákona a daňového řádu jako zákonů především procesní povahy. NSS potvrdil, že pravidla uvedená v § 242 až 245 daňového řádu jsou v těch případech, na něž dopadají, použitelná přednostně před jim odpovídajícími obecnými pravidly insolvenčního zákona, současně ale zdůraznil, že „i tak je však třeba vykládat je ve světle smyslu a účelu insolvenčního práva a s vědomím jeho ústavních limitů, jak byly vyloženy výše. Mimo jiné tedy nelze dovolit, aby nepřiměřeně širokým uplatněním započtení daňových pohledávek postupem podle ustanovení daňového řádu (jež by šlo nad rámec obecných pravidel o započtení v insolvenci) byl ústavně nepřípustně zvýhodněn správce daně jako věřitel“ (odst. 35).

26. Stručně řečeno, v § 242 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona jsou obecná pravidla pro započtení daňových nedoplatků a přeplatků obsažená v § 154 odst. 2 daňového řádu modifikována pro potřeby insolvenčního řízení tak, aby nezakládala neoprávněné zvýhodnění správce daně oproti ostatním věřitelům.
27. Při aplikaci uvedených závěrů do poměrů posuzované věci krajský soud zastává názor, že ačkoliv je v posuzovaném insolvenčním řízení úpadek dlužníka řešen formou konkursu, proč se v obecné rovině aplikuje přednostně § 242 odst. 3 daňového řádu, je třeba uvedené ustanovení za situace, kdy majetková situace neumožňuje uspokojení všech přednostních pohledávek (§ 305 odst. 1 insolvenčního zákona), korigovat přednostní aplikací pravidla obsaženého v § 305 odst. 2 insolvenčního zákona, jež bylo autoritativně určeno zmíněným usnesením insolvenčního soudu, který stanovil rozsah, v jakém může být „započtení“ dle § 242 odst. 3 daňového řádu v posuzované věci aplikováno. Lze tak uzavřít, že za popsané situace může ústavně konformní výklad vést jedině k závěru, že pravidlo uvedené v § 305 odst. 2 insolvenčního zákona má aplikační přednost.
28. Pro úplnost soud uvádí, že i pokud by neplatilo výše uvedené (tj. § 305 odst. 2 insolvenčního zákona by neměl aplikační přednost), nelze než konstatovat, že v posuzované věci došlo napadeným rozhodnutím žalovaného k nepřiměřeně širokému uplatnění započtení daňových pohledávek postupem, kterým byl správce daně jako věřitel ústavně nepřípustně zvýhodněn (vůči ostatním přednostním věřitelům), neboť na rozdíl od jejich poměrného uspokojení by došlo u něj k uspokojení ve vyšším než poměrném rozsahu. I z tohoto důvodu proto nemůže napadené rozhodnutí obstát.
29. V rozsudcích ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Afs 263/2020-28, a ze dne 16. 7. 2021, č. j. 5 Afs 14/2019-27, které žalovaný v napadeném rozhodnutí rozebíral, řešil NSS otázku vzájemného vztahu § 242 odst. 2 daňového řádu a § 324 odst. 3 insolvenčního zákona, zakazujícího započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele od okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku, přičemž uzavřel, že § 324 odst. 3 insolvenčního zákona je normou speciální k normě obsažené v § 242 odst. 2 daňového řádu, a proto se aplikuje přednostně. Jednalo se tak o případy, v nichž se NSS zabýval interpretací ustanovení, které na nyní posuzovaný případ nedopadá, neboť v něm není úpadek řešen formou reorganizace. Žalobkyně nicméně v žalobě přílehlavě ocitovala z rozsudku NSS ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Afs 263/2020-28, odst. 16, v němž NSS připomněl, že podle rozsudku rozšířeného senátu „je § 242 daňového řádu speciální právní normou vůči obecným ustanovením insolvenčního zákona, a to ještě pouze v situacích, které nepovedou ke zvýhodnění správce daně jako věřitele nad rámec insolvenčního zákona“.
30. Žalovaný se podle krajského soudu mylí, dovozuje-li, že neakceptování jeho postupu je popřením smyslu § 242 až 245 daňového řádu. Uvedená ustanovení použitelná jsou, toliko

s korekcí nepřipustnosti zkrácení ostatních věřitelů. Žalovaný ostatně zcela přehlíží skutečnost, že § 242 odst. 3 daňového řádu hovoří o použití daňového přeplatku *na úhradu splatných pohledávek za majetkovou podstatou*, tj. na úhradu všech zapodstatovaných pohledávek, nikoli pouze pohledávek daňových.

D) Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost, a to včetně prvostupňového vyrozumění o převedení přeplatku podle § 78 odst. 3 s. ř. s., který s ohledem na výše uvedené nemůže obstát. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
32. Návrhům žalobkyně, aby soud řízení o převedení přeplatku zastavil a uložil žalovanému povinnost jí převedený přeplatek na DPH ve výši 59 000 Kč vrátit, však soud vyhovět nemohl. Uložení takových povinností není ve výrokových možnostech soudu, neboť překračuje § 78 s. ř. s., jenž umožňuje soudu vyhovět žalobě proti rozhodnutí správního orgánu pouze zrušením žalobou napadeného rozhodnutí za současného vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, nebo vyslovením jeho nicotnosti, popř. moderací uložené pokuty. Žalobkyní uplatněný požadavek na uložení povinnosti žalovanému odpovídá petitu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, avšak je-li přípustná žaloba proti rozhodnutí, nelze využít současně žalobu proti nezákonnému zásahu, která je žalobním typem subsidiárním (viz § 85 s. ř. s. a body [16] až [20] usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Proto krajský soud výrokem II. tohoto rozsudku v uvedeném rozsahu žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodne.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 5. dubna 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu